

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת מקץ - שבת חנוכה
ב' טבת תשע"ג
גליון תקצ"ה

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
5:50	5:18	4:15	
5:55	5:17	4:01	ירושלים
5:42	=	4:14	בארא פארק

לאנדאן 3:36 4:50 5:04

דברי תורה

ממורינו הגה"צ המשפיע
אב"ד דקהילתנו שליט"א

עיקר המצוה היא נר איש וביתו, והמהדרין מן המהדרין נר לכל אחד ואחד, ענין ההידור בנר חנוכה שכל אחד ידליק מה שלא מצאנו בשאר מצוות הידור כזה, י"ל עפ"י שראיתי בספר מרגליות הש"ס (יומא עב:) שאמרו התם שכהן משוח מלחמה אינו עובר בירושה לבנו תחתיו כדרך שעובר כהונה גדולה, יעו"ש, והביא בשם הג"ר ר"מ שטרנבוך שליט"א, שמעתי עובדא שבאה לפני הקדוש החפץ חיים זיע"א, שבאו לפניו בני עיר אחת שנסתלק רבם לב"ע, ורצו בני העיר למנות אחר במקומו, ובניו ערערו על המינוי וטענו כי עפ"י דיני ירושה מגיע להם הרבנות, נסעו שני הצדדים לחפץ חיים להוות להם דעת תורה בענין, וענה הח"ח ואמר כי אף אמנם שיש ברבנות דין ירושה ככל המינויים של דברים שבקדושה, אבל הלא מצינו שבכהן משוח מלחמה אין דין ירושה כמבואר בגמ' יומא (ה"ל), וטעמו של דבר נראה כי הכהן המוציא והמביא את העם למלחמה צריך להיות בעצמו איש מלחמה ואיך שייך שיהיה בזה דין ירושה לבנו אם הבן אינו מתאים לתפקיד שאינו איש מלחמה. ולכן, המשך הח"ח בימים עברו ימים כתיקונם כאשר עיקר תפקידו של הרב מרא דאתרא היה ללמד את העם תורה ולדון דיני תורה אז ה"ו הרבנות ככל דבר שבקדושה ששייך בה דין ירושה, אולם עתה כאשר אב"ד פנינת הבית וכהיום והציננות אחזה בכל פנינת הבית וכהיום עיקר תפקיד הרב הוא להיות איש מלחמה לגדור פרצות ולהשיב מלחמת השעה, אין לדון ברבנות דין ירושה, והחובה לחפש אחר רב גדול בתורה שילחם מלחמות ד', ע"כ העובדא.

הנה אם העובדא קבלה היא, נקבל, אך יש לבאר מעט את דברי הח"ח זיע"א, דצ"ב מ"ש לחימה משאר דברים שבקדושה, והלא גם ברבנות שעובר בדין ירושה היינו שאם הבן ראוי לרבנות אחזה קודם לכל אדם, אבל אם אינו ראוי לכך בודאי שאין כאן דין ירושה, ועי' רש"י (פ' שופטים יז, ב) הוא ובניו, מגיד שאם בנו הגון למלכות הוא מקום אבותיו בחכמה וביראה, היה מלמא ביראה אף על פי שאינו מלמא בחכמה מעמידין אותו במקום אביו ומלמדין אותו, ע"כ.

הנה מבואר שרק אם הבן הגון וראוי לשררה יש לו דין קדימה, והשתא גם בדבר שצריך מלחמה נימא הכי, מומ"נ המשך בעמ' ב'

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

נר א' החנוכה מוצש"ק וישב תשע"ג
בארא פארק - ארה"ב

יאונה להם שום רע ח"ו.
ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו בצרת נפשו וגו' (בפרשתנו מג, כא)

הואים מכאן דרך הצדיקים אשר בעת צרה אינם מחפשים תירוצים ואמתלאות שונות על מה עשה ה' ככה ותולים סיבת הדבר באחרים.

ואכן דרך הצדיקים אשר כל ימיהם הם בחשבון הנפש ועוסקים בתשובה על העבר, ואיך שבאה עליהם צרה הלזו, מיד אמרו האחים הקדושים "אבל אשמים אנחנו", ולא חיפשו שום סיבה אחרת לתלות הצרה שנמצאים בה, ואף לא חיפשו חשבונות אף לנקום במלך זה וכדו', אלא מיד פתחו בחשבה נ"פ ובתשובה באומרים "אבל אשמים אנחנו".

ויאמר יהודה וכו' האלוקים מצא וגו' הנו עבדים לאדוני גם אנחנו וגו' ויאמר הלילה לי וגו' ויגש אליו יהודה (מד, טז-יז-יח)

ולכאורה קשה שכאן אמר לו יהודה שכולם יהיו עבדים ליוסף, וכשיוסף לא הסכים רק על אחד מהם אז "ויגש אליו יהודה", ולכאורה הקיל יוסף מעונשם.

והנראה דמיד כשעשו השבטים חשבון הנפש על מה עשה להם ה' ככה, ידעו אשר כל זה הוא בעוון מכירת יוסף, והטעם שבנימין ג"כ היה בצרה זו אע"פ שהוא לא היה כלל במכירה, אלא הוא נטפל ונתפס בעוון אחיו, אבל איך שראה יהודה שכל אלו שהיו במכירה יצאו זכאים בדין ורק בנימין יצא, מיד ידע בבירור שהצרה לא בגלל המכירה, לכן "ויגש אליו יהודה".

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

נר א' החנוכה מוצש"ק וישב תשע"ג
בארא פארק - ארה"ב

באמר מה שהקשה הבית יוסף (ב"י טא"ח ס' תר"ע ד"ה והטעם) למה קבעו חז"ל שמונת ימי חנוכה, והלא ביום הראשון לכאורה לא היה שום נס, משום דבשביל יום אחד היה בו כדי להדליק, ועיין שם מה שתייך. וכבר האריכו על כך בספה"ק כאו"א לפי דרכו בקודש.

ועיין בספה"ק "קדושת לוי" שתייך דקביעת היו"ט ביום ראשון הוא זכר לנס ההצלת הנפשות שהצילנו מיד היוונים ומסר גיבורים ביד חלשים וכו', ושבעה ימים אחרים היו"ט הוא על הנס דמנורה שמצאו פך אחד של שמן שדלק שמונה ימים עכתה"ק עיי"ש.

והנראה עוד לבאר דיום הראשון קבעו ליו"ט, הטעם משום שאף המלחמה הכבידה שהיה לעם ישראל בכלל ובפרט לשבט הכהונה בני אהרן, שננסו הרשעים להיכלל ופרצו י"ג פרצות וטימאו כל השמנים, ולאחר כל אלו הצרות כשיצאנו במלחמה היה עדיין אחד שראוי היה להדליק את המנורה הטהורה ולקיים מצוות ה' כדבעי ללא שום קילות והיתרים, ועל דבר זה קבעו ליו"ט ביום הראשון דחנוכה שהיה מי שראוי להדליק, ובשבעה ימים אחרים על נס פך השמן.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

נר א' החנוכה מוצש"ק וישב תשע"ג
בארא פארק - ארה"ב

או יאמר בפשטות דמאחר שראו הכהנים שהיוונים טימאו את כל השמנים ואפי' במקומות המכוסים שהיה מונח שם שמן טהור ג"כ טימאו אותו, ורק פך זה הכירו בו שלא נטמא כלל, ובאותה שעה שטימאו את כל השמנים, מוכרח שהיה פך זה בבחינת רואה ואינו נראה, וזה היו"ט שקבעו ביום הראשון שנעשה פך זה לאינו נראה ולא נטמא השמן שבתוכו.

כל אלו הניסים אשר נעשו להם לישראל הוא משום שהקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו הגדולים לעם ישראל ראה את רצונם העז והשתוקקותם לקיים מצוות השי"ת, ובפרט אלו המצוות אשר היוונים ימ"ש רצו לבטל מכלל ישראל שהם חודש שבת מילה, וכלל ישראל מסרו את נפשם לקיימם (מבואר במדרש חז"ל באריכות, עיי"ש) על כן בשכר זאת עשה להם הקב"ה כל אלו הניסים והנפלאות, כן עשה עליו ניסים ונפלאות בזמן הוזה אמן.

שיחת קודש - חנוכה תש"ע

מניחו למעלה מג' טפחים, ומצוה להניחו למטה מג' טפחים (שו"ע או"ח ס' תרע"א ס"ו)

והנראה דהנה ידוע מפ' ספרים וסופרים שכל עניני חנוכה המשך בעמ' ד'

שיחת קודש - חנוכה תש"ע

מניחו למעלה מג' טפחים, ומצוה להניחו למטה מג' טפחים (שו"ע או"ח ס' תרע"א ס"ו)

והנראה דהנה ידוע מפ' ספרים וסופרים שכל עניני חנוכה המשך בעמ' ד'

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

וירא יוסף את אחיו ויכירם ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות וגו' (פרשת מקץ מג, ז)

י"ל ענין הנהגת יוסף כלפי אחיו שהתנכר אליהם כ"כ, הוא כדי להמתיק הדינים מעל השבטים, אשר בא עליהם בגין המכירה.

ויציא את

דא"ח מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט זיע"א

מדרך הטבע. [ואמר רבינו זיע"א: ויל"ב כי שלמעלה מדרך הטבע - שייך רק בארץ הצלחה שייך לחול רק על דבר שקיים, ע"ד ישראל בלבד וכמאמר הכתוב (תהלים קלח, משל א' פתח עסק, ועתה רואים שהדבר ג) יברכך ה' מצינן.

הצלחה והי' לבר מזול, אבל ברכה חל רק והוסיף על כך בשם אביו הק' מרן רבינו דוד בדבר שאינה נראית לעין כדאי' (תענית ת): מלעלוב זיע"א, דגם בחוץ לארץ תוכל לחול אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין ברכה, היינו אם האדם מקדש עצמו שנאמר (דברים כח, ח) יצו ה' אתך את הברכה מלמטה, נהיה ארבע אמות שלו בקדושה באסמך]. ולכן, בחול"ל תוכל לחול רק ובטהרה, אזי תחול הברכה שלמעלה מדרך הצלחה עפ"י דרך הטבע, ואילו ענין הברכה

הטבע אמילו בחוץ לארץ, כי זהו גם כן בחינת ארץ ישראל כנודע דארבע אמותיו של צדיק הם בחי' ארץ ישראל. והוסיף מרן רבי משה זיע"א להעמיט כל זה בדיוק שינוי לשון הכתובים גבי יוסף הצדיק, כתי' (וישב לט, א) ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר וגו' והיה ד' את יוסף והיה איש מצליח וגו' וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו - הרי פתח בענין הצלחה, ובהמשך הקרא נאמר, (שם ד-ה) ויפקידהו על ביתו וגו' והיה מאז הפקיד אותו בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך ד' את בית המצרי בגלל יוסף והיה ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה - הרי שיים בענין ברכה. והביאור בשינוי לשון הכתובים הוא ע"פ האמור לעיל, כאשר יוסף הצדיק היה בחו"ל, היינו ברשותו של אדוניו המצרי, בבית המצרי - הי' יכול לשרות

בבית המצרי רק ענין של הצלחה שבדרך הטבע, משא"כ לאחר שהפקיד אותו בביתו ועל כל אשר יש לו, היינו כאשר יוסף הצדיק נעשה בעה"ב - הרי מכיוון שהבית נעשה ד' אמותיו של יוסף הצדיק, בחי' ארץ ישראל, אזי ויברך ד' את בית המצרי בגלל יוסף, שנמשכה בחי' הברכה שלמעלה מדרך הטבע, ע"כ. [כאן הוסיף רבינו זיע"א]: אף אלו הדברים בחו"ל "וואס זיי זענען נישט מסיח דעת פון ארץ ישראל", אזי להם יש גם ענין הברכה השייך לארץ ישראל. עוד י"ל, כאשר מחזיקים ותומכים תורה בארץ ישראל, תורת ארץ ישראל, אם התמיכה מעל דרך הטבע אזי מתברכים גם בחו"ל למעלה מדרך הטבע.

והוסיף מרן רביה"ק: אמנם זה מקורב הקשה לי כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצ"ל, דהא בכמה מקומות בספרה"ק משמע שענין הצלחה הוא למעלה, מענין הברכה, שברכה היא מלשון המשכה כמו"ש (כלאים רפ"ז) המברך את הגפן (ע"י תורה אור מקץ לו, ג. ובכ"מ), כל' עצם הדבר ישנו כבר, אלא שצריכים בחו"ל.

~ סיפור מפסוקי הפרשה ~
לכבוד חנוכה

דרכי הצדיק במצור ובמצוק

והם לא ידעו פי שמע יוסף פי המליץ
בינתם (מב, כג)

והם לא ידעו כי שומע יוסף: מוכן לשונם ובפניו היו מדברים נן: כי המליץ בינותם: כי כשהיו מדברים עמו היה המליץ ביניהם, היודע לשון עברי ולשון מצרי, והיה מליץ דבריהם ליוסף ודברי יוסף להם.

כ"ק הרבי הזקן רבי ישראל מבלאז'וב זצוק"ל, אשר התגורר בסוף ימיו בארצות הברית, והאריך ימים עד מאה שנה - היה ידוע ומפורסם כאחד מצדיקי קמאי מדורות קדומים, והיה עושה ופועל רבות ונשגבות למען אחינו בני ישראל ברחובות ובגשמיות.

הרבי הזקן עבר את כל מאורעות השואה האיומה, וחווה אותם היטב על בשרו, וגם 'שם' בצוק העתים היה עומד כל העת לימין הנדכאים, ומחזק ליבות ישראל השבורים והרצוצים.

בטרם נלקחו יהודי בלאז'וב אל הטבח הנורא שבמחנות ההשמדה והעינויים, קיבצו הנאצים ימ"ש את כל יהודי העיר יחדיו וסגרו אותם בתוך 'גטו' מתוחם, כדרכם בכל מקום. - התאספו שם למעלה מחמש מאות יהודים טובים וכשרים, שחיו יחדיו בגטו תקופה די ארוכה. עם התקרב חג החנוכה הקדוש, ישבו יהודי הגטו וטיכסו עצה, כיצד יוכלו לקיים את מצות היום בהדלקת הנר, כאשר כל טקס יהודי נאסר עליהם באיסור תמור, ובודאי שלא בהדלקת אש! לאחר מאמצים מרובים ותחבולות שונות עלה בידם להחזיר אל תוככי הגטו מעט שמן ופתילות כדי להדליק נרות חנוכה, אבל הוחלט שאיש אחד בלבד ידליק עבור כל העם. - כחובן הקפידו מאוד שישאר הדבר בסוד, ולא יגיע לאוזניים זרות, כדי שלא יביאו חלילה את הציבור כולו לידי סכנה. שכן מי שנתפס או בדבר שזנה, הלא אחת דתו... וכל שכן וקל וחומר כשנעשה בציבור!

בעז רוחם ונפשם לא וזיתרו היהודים על קיום המצוה, ומפה לאוזן עברה השמועה שברוך השם הוברחו אל תוך הגטו שמן ופתילות, ובעזרת השם בליל ראשון של חג יתכנסו בשקט ובלאט לקיום המצוה! השמן והפתילות עמדו כבר מוכנים, אך ראשי הקהל חיפשו עדיין אחר אדם נכבד, אישיות מתאימה מחשובי העדה, שידליק הוא את הנרות בשביל כולם, ויוציא את כולם ידי חובתם. לאחר התייעצות קצרה נפלה ההחלטה פה אחד, שהרבי הקדוש מבלאז'וב - בהיותו אדמו"ר המנהיג עדה חסידית - בודאי יודע ויכול לקיים המצוה ברכים, ובבחר הוא אפוא להעלות נרות חג במעמד כל העדה, ולהוציא את כולם ידי חובתם במצות נר ראשון של חנוכה!

כשמעו הרבי שבחרו בו למצוה, הכין את עצמו בסילודין, טיהר את נפשו מחשבתו המושך בעמ' ג'

ל"ז תירוצים על קושיית הבית יוסף הק' המשך
כמנין הנרות שאנו מדליקים בחנוכה

ממרן רבנה"ק מלעלוב
נר חמישי - ה' תירוצים

(א) וי"ל דהנס ביום האי' הי' כי בזמן קיום ביהמ"ק הי' השראת השכינה, וזה כבר הי' גם ביום הראשון והבן. (כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט הרמ"מ זיע"א)

(ב) עוד אמר מרן רביה"ק על קושיית הבי' - למה קבעו ח' ימים בו בזמן שהנס היה רק שבעה ימים, ע"פ מאז"ל (נדרים עח ובספ"ה"ק על מאמר הזה"ק פ' אמור ע"י סידורו של שבת בריש הספר) דלכך אנו חותמים בתפילת יו"ט "מקדש ישראל והזמנים", לפי שישאל בכוח קביעותם מקדשים את הזמנים פירוש ממשיכים כוח הקדושה בהזמנים, ואותו הדבר הי' גם בחנוכה, שלולא זה שישאל קבעו והמשיכו בו את כוח קדושת הנס לעשותו יו"ט לא הי' האפשרות לקבעו כזכר לנס אף לשבעה ימים, ולכן אנו עושים חנוכה ח' ימים. [פ"י שהיום האי' הוא על עצם הקביעות שהמשיכו ישראל קדושת הימים לדורות והבן].

(כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט הרמ"מ זיע"א - מתוך ספה"ק "קדושת מרדכי")

(ג) יל"פ כדאי (במדבר ח, ג) ועד כן אהרן פירשי' מלמד שבחו של אהרן שלא שינה ומקשים צדיקים וכי זהו כל שבחו שלא שינה, היעלה על הדעת במחשבה קטנה שאהרן הכהן ישנה חלילה, ומהו הדיוק שבשחו שלא שינה, הלא הוא היה צדיק הדור שמסר נפשו בפועל ממש.

וההסבר בהקדם מנשה דמספרים מהיילגע זיסע בעל החרדים זי"ע שהיה נסתר מאוד והיה שמש בביהמ"ד כשהיה מדליק ומטיב הנרות לכ' ביהמ"ד שם הי' נשפך לו הרבה מהשמן, וחשבהו לבטלן וביקשו להחליפו, עד שגילהו האר"י הק' ואמר עליו שבי' החרדים זי"ע שפך את כל השמן מגודל הירי"ש ודביקות עד שלא יכל לצמצם עצמו שלא יישפך לו השמן,

וכן אמרו על הקדושת לוי מברדיטשוב שבדרכו בקודש דאם היה נוהג כן הי' משבר את כל המנורה מגודל דביקותו בהשיי"ת, ולכן על אהרן י"ל שהיה בזאת אש קודש שלא שינה והיה תמיד דבוק בהשיי"ת, וממילא מלמד שבחו על אהרן שלא שינה דתמיד נראה כאחד האדם שלא יכל לידע בו שהוא אהרן כהנא קדישא, וא"כ יש כאן דיוק שלא שינה,

ברם, היה כאן בחינה אחרת כבהנים האחרים בניסא דחנוכה שאין לנו שום השגה שיכלו שישפך להם, במילא שבגלל שנשפך להם הרי שלא נותר ג"כ ליום אחד אולי, ועי"כ היה זה נס גדול שהיה שמן גם ליום אחד. (כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

מצאת פך השמן היתה בהשגחה פרטית כדי לעשות נס של ש' מיש. ויוצא שמציאת הפך היתה "נס להתנוסס" שממנה יולדו נסים נוספים. זהו שכתוב בתהילים (פז) "נתת ליראד נס להתנוסס". (חתם סופר)

(ה) יום אחד קבעו לזכר מצוות המילה. לפי שהיוונים בטלו מהם את מצוות המילה שהיא ביום השמיני וכאשר גברו על היוונים ונתבטלה גזירת המילה, עשו זכרון לזה וקבעו חנוכה שמונה ימים. (שלטי גבורים).

נר שישי - ו' תירוצים

(א) יום אחד קבעו לזכר חנוכת הבית, שחנכו אז את בית המקדש בעבודה לאחר שהושבתה על ידי היוונים. (שלטי גבורים)

(ב) ההלכה היא (יורה דעה קמ"ד סעיף קטן ח) שאסור לעשות מנורה לצרכי חולין כחבנית המנורה שהיתה בבית המקדש עשויה משבעה קנים, אך מותר לעשות מנורה בשינוי כגון שהיא עשויה מחמישה קנים או שמונה. לפיכך קבעו חנוכה שמונת ימים כדי שלא יצטרכו לעשות לדורות חנוכה בת שבעה קנים (הגאון רבי יוסף שאול נתנזון)

(ג) בפך השמן שמצאו היה כמות שמן בכדי להדליק בו יום אחד בדיוק. אולם לאחר ששפכו מהפך למנורה נחסר מעט שמן שנדבק בקירות הפך, הרי שאפילו כדי להדליק יום אחד בשלמות לא היה. יוצא שהנס היה איפוא גם ביום הראשון שכל הנרות דלקו. (ברכי יוסף בשם נחלת אריאל)

(ד) התרחשות הנס היתה ביום הראשון שבו לא כלה השמן בפך ולכן קבעו גם את היום הראשון לחנוכה כיון שבו אירע הנס. (ע"פ שלטי גבורים)

(ה) המפרשים מקשים הרי המנורה היתה טמאה וגם הכהן היה טמא מת ואיך לא נטמא השמן כשמזגו למנורה? ומתמצים שהדליקו במנורה של חרס חדשה, והדין הוא שאינו נטמא מטמו. (והשמן עצמו לא נטמא על ידי העירוני כי טמא מת אינו מטמא בחרס). והט"א ביורה דעה סימן צג, סובר שכלי חרס שאינו שבע מבלוע מוסיף ובלוע בתוכו. ובמנורה שהוכרחו להדליק בכלי חרס חדש, הרי בלעו בוויכ המנורה מהשמן ולא היה בפך כדי להדליק אפילו יום אחד מוכרח שגם ביום הראשון נעשה נס. (ייטב פנים בשם זקנו רבי אהרון).

(ו) אין הנס נעשה בדבר שהוא טמא כי אין קדושת הנס יכולה לשרות בו. וכיון שנעשה בשמן זה נס, ידעו בביורר שהשמן טהור ולא נטמא בשום טומאה, אפילו בטומאת היסט ולכן כבר בלילה הראשון היה נס שידעו בברור

סיפור לחנוכה

המשך מעמ' ב'

וליבו בהכנה דרבה, לקיום המצוה הנדירה בשלמות ובהידור כראוי לה. לעת ערב התאספו כל הקהל יחדיו, והנה מופיע הרבי בהודו והדרו, פניו להבים וכולו אומר אש להבת שלהבת, הוא נטל הנר בידו, ואחר אמירת לשם ייחוד וכו' החל בדחילו ורחימו בברכת "להדליק נר חנוכה", ששכל הקהל עונה 'אמן' בהתרגשות עצומה, והמשיך בברכת "שעשה ניסים", ולפתע באחת גדם קולו... ובטרם פצח את פיו בברכת הזמן "שהחיינו וקיימנו וכו'" נעצר ללא סיבה מובנת, והחל מעמיק וחושב זמן רב, הנר הדולק תפוס בידו וכולו אחוז שרעפי קודש. הקהל החל לדחוק בו שימשיך בעבודתו ויסיים, גם מחמת ה'הפסק' הארוך, וגם ממורא המלכות שהיו כל רגע נתונים בסכנה. - אך הרבי הק' לא שת ליבו לללום, כאילו אינו כאן... הציבור דחוק נו! נו! שהחיינו! - והנה לפתע פתאום תפסתו התלהבות עצומה, ובשאהג רמה ואדירה בך "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!"

לאחר שסיים עבודת קדשו שאלוהו תלמידיו לפשר ההמתנה הארוכה, וההתלהבות העצומה שבעקבותיה בברכת שהחיינו.

סיפר להם הרבי, אגלה לכם האמת ממה שהתחולל בלבי ונפשי באותם רגעים נעלים! מתחילה כאשר הגעתי לברכת שהחיינו, לא הייתי מסוגל לפתוח את פי, איך שהחיינו? מה שהחיינו? - במצב קודר וקשה כזה שאנו נתונים כעת חיה, אשר אימת המוות מורקדת בחלוננו, ואנו לחוצים ודחוסים כאן בגטו בצר ומצוק נורא, ניצד ניתן לברך באמת ובכל לב "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה?... ינחא ברכת 'להדליק נר חנוכה' ניתנת לברך במצב זה, שכן גם עתה בגטו קידשנו במצוותיו וציונו להדליק. יוצא בדבר ברכת 'שעשה ניסים לאבותינו', ניתן עוד לברך ברעותא דלכא, על הניסים שנעשו בימים ההם... אבל ברכת 'שהחיינו!' ניצד ניתן לעמוד ולברך בלב שלם, ולהודות לבורא יתברך שהחיה אותנו וזיכנו עד הלום לבוא לזמן שכזה... שעם בני ישראל נתונים למשיסה תחת ידי הצוררים?

כך חשבתי והרהרתי עמוק בדבר, והתחבטתי מאוד בנפשי, כשאינני מסוגל לברך על הזמן הנורא והקשה הזה. ברם בעמדי כך והתבוננתי לפתע בגודל השתוקקותם וצימאון נפשם של מאות היהודים שעומדים כאן סביבי, ומצפים ומיחלים בכל לב למצות נר חנוכה. על אף המצב הקשה והנורא שבישראל, כאשר 'מחוץ' תשכל חרב ומחדרים אימה' (דברים לב, טו), והנה הם עצמם דוחקים בי לברך ברכת הזמן, רוצים הם לשמוע "שהחיינו והגיענו לזמן הזה!" - הבינותי מזה שדווקא כאן בגיא צלמוות, מתוך מצב גרוע זה מאירה וזורחת מעלת נשמת ישראל קודש, שבעומק נפשם בוער בהם רק רצון שמים! - ובמצב אם כן אדרבה! דווקא בזה הזמן נודע ונתגלה נקודה הפנימית של קדושת ישראל ביופייה ובזוהרה, ושפיר ראויים אנו לאותה ברכה, ובכך חיזקתי את עצמי לברך בהתלהבות "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!"

ולמדנו ממעשה מופלא זה דרך הצדיקים, שאין מברכים שום ברכה מפיחה מן השפה ולחוץ חלילה, אלא מחוברים בכל ליבם ונפשם בפנימיות כוונת המצוה והברכה תמיד. (מתוך טיב המועדים)

דברי תורה

המשך מעמ' א'

אם הבן ראוי ללחום מלחמות ד' יש לו דין ירושה ויהיה קודם לאדם אחר, ואם לאו הרי זה כשאר דברים שבקדושה שאינו עובר בירושה, ובמה שאני מלחמה משאר דברים שבקדושה, ומה טעם שאין דין ירושה בכהן משוח מלחמה, וי"ל שהחילוק ביניהם היא כך, שבשאר דברים שבקדושה כגון רבנות כהונה גדולה ומלכות וכדו', אם הבן ראוי למלא מקום אביו והגון לתפקיד זה, אך יש אחר שראוי והגון יותר ממנו, הבן קודם לאחר כיוון שראוי לכך, ומסתבר שאפי' אם הבן אינו ראוי כאביו שאביו היה גדול ביותר אעפ"כ אם הבן ראוי והגון לתפקיד הוא קודם לאחיו, וכמ"ש הרמב"ם הנ"ל היה ממלא ביראה אף על פי שאינו ממלא בחכמה מעמידיו אותו במקום אביו ומלמדיו אותו, ובוה שאני ענין דברים שצריך מלחמה, שאפי' אם הבן ראוי למלחמה אך אם יש אחר שראוי יותר ממנו האחר קודם לבן, שבמלחמה לא מסתפקין במועט, ויש לחפש ולחזור אחר הלוחם הטוב ביותר ואת הראוי לערוך דרכי מלחמה הניאותים ביותר, והטעם בזה היא שבשאר דברים שבקדושה גם אם הבן אינו המוצלח ביותר לתפקיד ציטמנה לא יצא מזה חורבה והרס, וגם אם יצטרכו לדבר שהבן אין לו ידיעה בדבר זה, ולכו לאיש אשר בקי ויודע בדבר וילמדו אותו הדורש להם, משא"כ בענין מלחמה על פרצה ועוולה בכרם בית ד', יש ללחום תיכף ומיד ובכל הכוח ובכל כלי מלחמה שאפשר כדי לעצור הפרצה, שלא תתפשט האש ותכלה כל חלקה טובה, וצריך מיד לגדור גדר ולעמוד בפרץ, ואז אין זמן לילך ולעסוק בחיפוש אחר הלוחם הטוב ביותר כי בזמן החיפוש ההפסד יגדל ויתרבה השממה ר"ל.

ועוד יש בענין מלחמה כי דרכי וכלי מלחמה משתנים מזמן לזמן והכל כפי אנשי המלחמה גיבורים או חלשים והכלים שהשתמשו בהם למלחמה בדור ההוא לא ראוי לשימוש בדור הזה, וביותר במלחמה הרוחנית נגד ה'הצד' המלחמה משתנת מדור לדור והנסיונות מתגברים ומתאמצים מיום ליום ובכל יום צריך למצוא כלי מלחמה ועצות נוד רוח הטומאה בכלים מכלים שונים, והלוחם של הדור הקודם אינו מנהיל לדור הבא את כלי מלחמתו, ולכן בענין של מלחמה אין דין ירושה, ומלכתחילה צריך לחזור אחר הלוחם המעולה ביותר שנמצא, שו"ר מ"ש הרדב"ז על הרמב"ם (פ"ד הלכות כלי המקדש הכ"א) וז"ל, וי"ל בטעם הדבר דבשאר שררות

אע"פ שאינו כאביו המשמש אין קפידא, אבל משיח מלחמה שצריך לחזק לב העם לקראת המלחמה, לא רצו שתהיה שררה זו ירושה, אלא הכל לפי מה שהוא צורך השעה, עכ"ל ואולי יש להעמיס דברינו בכונת הרדב"ז שבענין מלחמה לא רצו שיהיה דין ירושה כי במלחמה כל פרט קטן יכול להיות בעל ערך והשיבות גדולה לעת הצורך.

ובזה י"ל אצל יעקב אבינו ע"ה כשהלך לפגוש את עשו הכין עצמו לג' דברים לדורון לתפילה ולמלחמה, והנה בדורון השתמש יעקב ושלח לעשו את המנחה הגדולה, וכן תפילה הכין עצמו בתפילה להשי"ת הצילני נא וגו', אך ענין המלחמה לא יצא לו ליעקב להשתמש בו נגד עשו, שהרי למעשה בא עשו לקראתו והבקו ונשקו ודיבר איתו דברי ידידות, והביאור בזה היא כי את חלק של המלחמה נגד הרע צריך כל אחד ללחום בעצמו בכל עוז ואומץ, כי אין המלחמה שיום בין האנשים אצל זה המלחמה כי קשה יותר ואצל קלה יותר, וכל אחד עם הנסיונות שלו וכלי מלחמה שלו, ואת המלחמה נגד עשו השאיר יעקב לבניו שילחמו בכוחות עצמם, ורק את ההכנה למלחמה עשה יעקב כדי שתהא נוחה לכבוש אותם, וההכנה של יעקב הוא במה שגילה את הרע במלואו וחשף את פרצופו של היצר שהוא שונא לו לאדם בתכלית השנאה, והוא היצר"ר הוא המלאך המות וכו' (ב"ב טו), וז"ל יעקב הצילני נא מיד אחי מיד עשו שעושה עצמו כאח אבל בפנימיותו הוא עשו הרשע ורוצה להרע ליעקב, כל זה הוא ההכנה למלחמה אבל להילחם בפועל זה ניתן לכל אחד ואחד את הכוחות הדרושים לו לנצח.

ולענינו במצות נר חנוכה הרומז לנו של ניצחון החשמאונים את היונים הטמאים, שהמלחמה נגדם היו מלחמת מצוה ולחמו במסי"ו נגד היונים שרצו לבטל העבודה מישראל, ובחכמתם הטמאה רצו לבטל חכמת התורה מישראל להשיכם תורתך, ובכל שנה בימי החנוכה מתעורר הכוח העליון ההוא לכל אדם שיחא בכוחו ללחום נגד קליפת היונים כדאיחא בספח"ק אריכות גדולה בענין מלחמה קדושה זו, לעקור ולשרש את קליפת היונית השרץ הטמא שכבר כילה והחריב הרבה נפשות מוכרם ישראל, ובימי חנוכה גדול מוח הניצחון במלחמה זו, ולטעם זה תקנו שמצות נר חנוכה מזה הזמן מן המהדרין מדליקין נר לכל אחד ואחד, כי כמ"ש שבמלחמה יש לחזור אחר הלוחם הטוב ביותר ואין די בכך שאביו היה לוחם טוב, אלא צריך שגם הבן יהיה הלוחם הטוב ביותר, ולכן בנר חנוכה אין די בנר איש וביתו, כי המלחמה של ראש הבית אמנם כי היא חשובה ביותר אך איננו די בכך, והטוב ביותר הוא שכל אחד מבני הבית ייצא למלחמה הקדושה ויאזרו מתנו ויחליף חושים בכוח ובאומץ ללחום מלחמת ד', ודי יהיה בעוזו לנצח, הגוי והנצח להי עולמים. (חנוכה תשע"ג)

הילולת דצדקיהו

- יום שב"ק ב' סבת**
- רבי יעקב צבי ב"ר יהושע אשר ב' עטרה לראש צדיק מפוריסיב (תרמ"ט)
 - רבי יעקב מולי מחבריו ב"ר משה שלמה זלמן משקלוב - התנ"ר"ד האמצעי מלובאוויט (תר"ץ)
 - רבי משה חיים מאלטשטאט ב"ר אלכסנדר סנדר סאפרין השני מקאמארט (תר"ח)
 - רבי דוד מוסקאלוב ב"ר משה הלברשטאט משינאווא (ת"ש)
 - רבי גרשון הענין ב"ר יעקב לייני מראדווין בעל התמלת (תר"א)
 - רבי אליעזר זאב ב"ר חיים מנאשטשטאט - תל' האהבת שלו' ות"ח מקאסוב, והרוזנין ועוז (תר"ב)
 - רבי אברהם מוסטרעטין ב"ר יהודה צבי - דגל מנחה יהודה (תרל"ח)
 - רבי מרדכי ב"ר לוי מראדוויל (תרס"ה)
 - המקובל רבי חיים שאול הכהן ב"ר אליהו דוויק ב' איפה שלמה (תרצ"ג)
 - רבי שלום ב"ר משה מוסקאלוב ב"ר יעקב לייני מראדווין בעל התמלת (תר"א)
 - רבי גרשון הנח הענין ב"ר יעקב לייני מראדווין בעל התמלת (תר"א)
 - רבי שמואל ברנשטיין אב"ד גראנינגען ואמשרדס ב"ר ישכר בעריש (תקצ"ט)
 - רבי חיים שניאור זלמן שניאורסון מלאי"ו ב"ר מנחם מנדל מלובאוויט הצמח צדיק (תר"ט)
 - רבי אברהם אלתן מקאלאשין ב"ר מרדכי דוד מדאמבראווא (תרצ"ד)
 - המקובל רבי חיים שאול הכהן ב"ר אליהו דוויק ב' איפה שלמה (תרצ"ג)
 - רבי שלום רוק אב"ד סקאהל ב"ר שמואל (תשנ"ב)
 - רבי אברהם אלתן מפאלאטש ב"ר יהודה - תל' הקדושת לוי - ברית אברהם עה"ת והש"ס (תשנ"ו)
- יום ג' סבת**
- רבי מרדכי זאב הכהן ב"ר אברהם יהודה לייב שווארץ - אב"ד מאד (תרמ"ט)
 - רבי אהרן מטיטוויב ב"ר צבי בן מרן הבעש"ט (תקצ"ט)
 - רבי אברהם יעקב פרידמאן ב"ר ישראל ב' אביר יעקב מסדיגורא ת"א (תשנ"א)

- יום ד' סבת**
- רבי יעקב ב"ר יוסף דיישר ב' חק יעקב ועוד (ה תצ"א)
 - רבי מתתיהו ב"ר שמואל שטראטון מיליט (תרצ"ז)
 - רבי משה שלום עפשטיין אב"ד פריסטין ב"ר נחמן צבי מקאלאמיא (תקצ"ט)
 - רבי יחיאל מיכל אב"ד מוש ב"ר מנחם - תל' ר"מ מלעמבוויטש (תר"ב)
 - רבי מנחם מאניש סאפרין מפעל שטיין ב"ר אליעזר צבי מקאמארט (תרצ"ג)
 - רבי אהרן ישעי' אב"ד האדעס ב"ר צבי אביגדור מנאפקאר - תל' ר"א מקאמארט (תרצ"ד)
 - רבי יחזקאל שרגא משינאווא בעל דבוי יחזקאל ב"ר חיים מצאנא ב' דברי חיים (תר"ט)
 - רבי חיים שלמה הלוי ראטנבערג ב"ר יוסף מוסקסון - שמועה טובה (תר"ט)
 - רבי אלטר ישראל שמעון ב"ר יעקב פרלוב מנובומינסק ב' תפארת איש (תרצ"ב)
- יום ה' סבת**
- רבי יעקב ב"ר יוסף דיישר ב' חק יעקב ועוד (ה תצ"א)
 - רבי מתתיהו ב"ר שמואל שטראטון מיליט (תרצ"ז)
 - רבי משה שלום עפשטיין אב"ד פריסטין ב"ר נחמן צבי מקאלאמיא (תקצ"ט)
 - רבי יחיאל מיכל אב"ד מוש ב"ר מנחם - תל' ר"מ מלעמבוויטש (תר"ב)
 - רבי מנחם מאניש סאפרין מפעל שטיין ב"ר אליעזר צבי מקאמארט (תרצ"ג)
 - רבי אהרן ישעי' אב"ד האדעס ב"ר צבי אביגדור מנאפקאר - תל' ר"א מקאמארט (תרצ"ד)
 - רבי יחזקאל שרגא משינאווא בעל דבוי יחזקאל ב"ר חיים מצאנא ב' דברי חיים (תר"ט)
 - רבי חיים שלמה הלוי ראטנבערג ב"ר יוסף מוסקסון - שמועה טובה (תר"ט)
 - רבי אלטר ישראל שמעון ב"ר יעקב פרלוב מנובומינסק ב' תפארת איש (תרצ"ב)
- יום ו' סבת**
- רבי צבי הירש מפיניסק בן מרן רבינו הבעש"ט חק' יע"א (ה תקצ"א)
 - רבי צבי הירש מקאמיניקא ב"ר דוד - תל' מרן הבעש"ט ק"ט שני המאורות (תקמ"א)
 - רבי יצחק חיים בלומין פעלד מריזש ב"ר יהושע העשיל (תקצ"א)
 - רבי יקותיאל זלמן יהודה לייב מטבריא ב"ר ישכר דב - תל' ר"ב ממועזיו ועוד (תר"א)
 - רבי יחזקאל בנעט מנייטרא ב"ר יעקב (תרס"ח)
 - רבי נחום רובין מנאראל ב"ר אהרן מוימנוב-ראפשין (תרל"ח)
 - רבי דוד מלובין ב"ר יוסף - תל' ר"מ מרז'ין וז"ש מקאמיניקא (תרצ"ג)
 - רבי חיים מאיר הלוי עפשטיין מנייטראט ב"ר קלמן (תרצ"ד)
 - רבי ישראל יוסף מושקוביץ ב"ר שלום משיא - שארית יעקב (תש"ד)
 - רבי מרדכי יוסף ב"ר יעקב מאיז'ביא - מי השילוח (תר"ח)
 - רבי שלום יוסף פרידמאן מהוסיאטין ב"ר מרדכי שרגא (תרצ"ג)

ל'ז' תירוצים על

קושיית הבית יוסף הק' – המשך מעמ' ב'

שהשמן טהור. (תכלת מרכזי בשם הגאון רבי יוסף שאול נתנזון).

נר שביעי – ז' תירוצים

א עשו פתילות דקות שישאבו מעט שמן וכך יספיק השמן לשמונה ימים. הנס היה שהנרות דלקו יפה והבהיקו אור גדול וחזק ממש כאילו הדליקו בפתילות עבות. הרי שגם ביום הראשון היה נס. ומטעם זה קבעו בנר חנוכה דגרות של מהדרין, ומהדרין מן המהדרין כיון שאף התרחשות הנס היה בענין של הידור ויופי שהנרות דלקו יפה. (חידושי הרי"ם)

ב הדין הוא ששבעה קני המנורה מעכבים זה את זה (מנחות כח) כלומר שבעת הקנים צריכים להיות במנורה אבל אם חסר אחד מהקנים המנורה פסולה. ברם ההדלקה אינה מעכבת ואם הדליקו אפילו רק נר אחד קיימו את מצות הדלקת המנורה. בפך השמן שמצאו היה כדי להדליק נר אחד הכשר לקיום מצות הדלקה. והנס הוא הדליקו בו את שבעת הנרות. הרי שכבר ביום הראשון היה נס. (חידושי הרי"ם)

ג חילקו את השמן שבפך לשמונה חלקים כדי להדליק בכל יום נר אחד משבעה קני המנורה ולקיים בכך את מצות הדלקת המנורה מן הדין. הנס היה שכבר ביום הראשון הדליקו ממנו את שבעת קני המנורה. (חידושי הרי"ם)

ד לכאורה כיצד יצאו ידי חובת הדלקה ע"י שמן שנתוסף ע"י נס הרי למנורה כשר רק שמן זית שגדל מעץ זית ונעשה מזית ולא שמן של נס. אלא שהנס לא היה בכמות תוספת השמן אלא באיכות שכח השמן נתחזק ונתרכו ונדלק שמונה ימים. בכל לילה נשרף חלק שמיני מהשמן ולכן הנס היה גם ביום הראשון. (המועדים בהלכה בשם הרב חיים מבריסק)

ה כשנצחו את היוונים, מצאו את ההיכל מלא באלילים ושיקוצים ואי אפשר היה להדליק את המנורה בפנים עד שפינו את ההיכל וטהרו את המקדש. בינתיים הדליקו את המנורה בעזרה "בחצרות קודשך". במקום זה הרוח היתה מנשבת בנרות והזקקו לכמות שמן גדולה יותר ממה משמצאו בפך. יוצא שגם ביום הראשון היה נס, כי במקום עם רוח לא היה השמן מספיק אפילו ליום אחד. וזה שאנו אומרים "והדליקו נרות בחצרות קודשך" ולפיכך קבעו שמונה ימי חנוכה ולא שבעה. (חתם סופר זרשות)

ו שוכר שהיו עמו שמונה שקיות זהב. תקפוהו גולנים ובנס לא השיגוהו על שקית אחת ונגבו לו רק שבע. עם הזהב של השקית השמינית שכר אנשים לרדוף אחרי הגולנים ונדר שאם יוחזר ממונו יתן מזה מעשר לצדקה משבע שקיות. אמרו לו הנבאיי שיעבור הנס נעשה ע"י השקית שמינית שלא גזלו אותה הגולנים ולא רק אלא שבעות הזהב של השקית השמינית שכר הוא אנשים והשיב את ממונו, ולכן ראוי שיתן צדקה מתוך שמונה השקיות. וכן בחנוכה אלמלא הנס שלא מצאו היוונים פך שמן אחד לא היו מתקיימים הנסים הבאים של הדלקת הנרות. (מהרא"ל צינץ קומץ המנחה)

ז לפי הסבר הר"ן שהיה צורך בשמן לשמונה ימים כי היה שמן טהור במרחק של שמונה ימי הלכה, מיושבת קושיית הבית יוסף. שכן כדי להביא את השמן הטהור היו צריכים שמונה ימים שיכולים בהם ללכת. אך בשבת הרי חייבים לשבות ומצא שכדי להביא את השמן הטהור נזקקו למעשה לתשעה ימים. ומכיון שליום אחד היה שמן בפך שמצאו הרי שהיו זקוקים לנס השמן משך שמונה ימים ולכן מדליקים שמונה ימים נרות חנוכה. (אמרי אמת – גור)

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

הלכותיה קאי על אלו שעומדים עדיין בחוץ ונמצאים בחשכת הלילה ולמטה מעשרה, אשר עדיין לא דרכו את מפתן פתח בית הקדושה, ע"כ בא מצוות חנוכה להורות שאף הם יש להם תקוה לדחות את החושך לגמרי על ידי האור דנרות חנוכה. וכל מי שיש לו שכל בקדקדו ושב אל ה' בתשובה אמינית, אז ולבבו יבין ושב ורפא לו.

וכמוכא בספח"ק "דברי חיים" להרה"ק מצאנו ז"ע וזלה"ק: "ולכן באמת בחנוכה יכולין לעשות תשובה אפילו על אותן שהן ממועכבי התשובה וכו' אבל בחנוכה שיש עור ממעל, גדול כוח התשובה ואפילו כ"ד דברים (המעכבים את התשובה) יכול לעשות תשובה", עכלה"ק.

הרי לנו דבחנוכה הקב"ה כביכול "לאוט זיך אראפ", לאלו הנמצאים עמוק עמוק בתוך החושך בגיא צלמות בעמקי השאול, ובכל זאת יש להם איזהו נקודת רצון טוב להתקרב אל ה', וזה מרומזו בענין שצריך להניחו למעלה מג' טפחים המרמזו על איזהו נקודת רצון טוב, ודווקא בחנוכה אזי בקל לו להתקרב אל ה' וליפול לפני מלך מלכי המלכים כביכול ית"ש ולהתחנן אליו: "אבינו שבשמים היילגע זיסע טאטע, היילגע זיסע מלך, תן לנו חנינה ולא נאבד, מה דחה הוא ומכאן ואילך חושבניה ותוציאנו מחושך ואפילה לאור גדול, ומהיום והלאה נלך רק בדרכך ונעשה רצונך".

וע"י אלו ההרהורי תשובה מתגולל רחמיו יתברך והוא משפיע רחמים וחסדים ומוציאם מאפילה לאור גדול, וע"ז ג"כ נשפע לעמך בית ישראל רפואות וישועות בגשמייות ורוחניות.

ע"כ הור"י נשכר בימים קדושים אלו ימי החנוכה אשר הקב"ה משפיע עלינו ממרום רוח טהרה ובניקל להתקרב אליו יתברך, וכמו שפירש ב"ק אדמו"ר מו"ח וצוק"ל (אדמו"ר מתו"א ז"ע י"א צ ג הנוכה) על מה שמבקשים "משוך עבדך אל רצונך ריון עבדך כמו אייל", משוך עבדך, דהיינו שמבקשים מאיתו יתברך: רבש"ע משוך אותנו משיכה קטנה, ואז תראה שתומי", ריון עבדך כמו אייל, דבני ישראל ירצו אחר כך ע"י משיכה קטנה הליוז.

וה"ר שנוכה לנצל כדבעי את ימי החנוכה אלו, ונוכה לכל הישועות בגו"ר ולבנין ביהמ"ק שוין יעצט אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

שיח"ק פרשת מקץ תש"ע

ואתם עלו לשלום אל אביכם (מד, יז) וסמך ליה ויגש אליו יהודה וגו' (מד, יח)

והנראה עפ"י מה שכתוב במתן תורה "ויחן שם ישראל נגד ההר", ודרשו חז"ל כאיש אחד בלב אחד, דשורש כל המצוות וקבה"ת הוא האחדות והשלום בין אדם לחבירו.

וכידוע מהא"ר הק' ז"ע שתיקן לומר קודם התפילה "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך", דרך ע"י האחדות והשלום זוכים לקבלת התפילה.

והטעם הוא שע"י האחדות זוכים לקבלת התפילה, משום דאם הוא יחיד בפני עצמו ופורש מן הציבור אז דנים אותו אם ראוי הוא שיתקבל תפלתו, אבל ציבור, הרי הן קל כביר לא ימאס תפילת רבים, לכן צריך להתפלל בתוך ציבור ואז תתקבל תפלתו.

וזהו ג"כ הטעם שעושים כל המצוות בשם כל ישראל, דעל ידי זה מתקשרים לכלל ישראל, הגדולים עם הקטנים באחדות הגמור, ואז תתקבל תפילתם ותעלה לרצון לפני אדון כל המצוות שעושים באופן זה.

וזהו פ"י הפסוק "ואתם עלו לשלום", שבאם יהיה לכם עליה במידת השלום והאחדות בין אדם לחבירו, אז בניקל יהיה לכם להתקשר "אל אביכם" שבשמים. ועוד הרווחה תבוא לכם על ידי מידת האחדות והשלום הוא "ויגש אליו יהודה", ואין הגשה אלא תפילה (תנחומא) שעל ידי זה תתקבל תפילתו לרחמים ולרצון. וגם נרמז בתיבת "יהודה" שהוא שמו של הקב"ה, והאות דל"ת מרמז על דיבורים, דהיינו אפי' כשהוא מדבר דיבורים פשוטים, הרי הוא מקושר להו"ה ברוך הוא, וע"י כך מוריד השפעות וממשיך ישועות לכלל ישראל, אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לכם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכת מזל טוב נאמנה

הגנו לשגד לכבוד מעלת ידידינו היקר והנעלה מחשובי אנ"ש, חו"ב בתורה וחסידות, עדין הנפש ונעים הליכות, מסודר ודבוק בכל נימי נפשו למרנן רבוה"ק, וראש וראשון לכל קדושת בית חיינו, ה"ה הרה"ג רבי שלמה צבי שלעפריג שליט"א – בארא פארק – ארה"ב לרגל שמחת נישואי הבן היקר המופלג בתו"ש

כבוד יוסף אלימלך ה"ו עב"ג תחי' בשעטומי"צ

יה"ד שיווכה לרוב נחת ושמחה מהם ומכל יוצ"ה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל על דרך התורה והחסידות, מתוך אושר וכט"ס.

גליון זה נודב לזכות וע"י רבי שלמה צבי שלעפריג שליט"א לרגל השמחה והשבת אויפריץ שיתקיים השבת אי"ה בבית מדרשינו בארא פארק במול"ט ובשעה טובה ומוצלחת.

ברכת מזל טוב

להבה"ח מחשובי בחורי אנ"ש היקרים, מלא וגודש בתו"ש ומידות טובות, מופלא בהנהגותיו ובהתמדתו בתורה וביראתו הקודמת לחכמתו

הבה"ח יוסף אלימלך שלעפריג ה"ו – בארא פארק – ארה"ב לרגל שמחת נישואי בשעטומי"צ יה"ד שיווכה לבנות בית נאמן בישראל בדרך הסלולה לנו מרבוה"ק.

גליון זה מוקדש לעילוי נשמת

האי גברא רבא וחשיבא, אשר לא מש מאוהל התורה, וזכה להעמיד דורות של ת"ח יראי ה' מופלגים, ה"ה הרב החסיד רבי משה ב"ד חיים הלוי ז"ל שחארץ נלב"ע כ"ט מרחשוון תשע"ג. תנצב"ה

הונצח ע"י בני ידידינו יב"ט מחשובי אנ"ש העומד לימינינו הרה"ג רבי יעקב יצחק שחארץ שליט"א – בארא פארק – ארה"ב

לעילוי נשמת

ר' אברהם יהושע העשיל ברי' יונה זצ"ל נלב"ע א' טבת תשמ"ט תנצב"ה.

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב

להארות הערות וכל ענין ניתן לשלוח לפקס המערכת: 077-470-3270